

Sygn. akt II K 696/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Renata Folkman

Protokolant: sekr. sądowy Joanna Kotala

przy udziale Prokuratora: Piotra Grochulskiego

przy udziale oskarżyciela publicznego: Barbary Hofman (z ramienia Urzędu Celnego w/m)

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2016 roku na rozprawie sprawy

G. B.

s. H. i E. z domu G.

ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

1. w okresie od 01.12.2014 roku do 09.01.2015 roku urządził i prowadził w lokalu przy ul. (...) w P. (...)gry na automacie o nazwie (...) nr (...) oraz na automacie (...) bez numeru, wbrew art. 3 Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540),
2. nie wcześniej niż od 09.01.2015 r. do 24.03.2015 r. urządził i prowadził w lokalu przy ul. (...) w P. (...)gry na automacie o nazwie (...) nr (...), (...) bez numeru oraz automacie (...) bez numeru, wbrew art. 3 Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540),
3. nie wcześniej niż od 24.03.2015 r. do 26.03.2015 r. urządził i prowadził w lokalu przy ul. (...) w P. (...)gry na automacie o nazwie (...) nr (...), (...) nr (...) oraz (...) bez numeru, wbrew art. 3 Ustawy z dnia 19.11.2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201, poz. 1540),

tj. w/w przestępstwa skarbowe zanim zapadł pierwszy wyrok, odnośnie któregośkolwiek z w/w czynów,

tj. popełnił przestępstwa skarbowe określone w art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s.

orzeka

1. oskarżonego G. B. uznaje za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach 1-3, przy czym ustala, że oskarżony dopuścił się ich działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu i przyjmując, że tak opisany czyn ciągle wyczerpuje dyspozycję art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. na podstawie art. 107 § 1 k.k.s. wymierza mu karę grzywny w liczbie 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na 100 (sto) złotych;
2. na podstawie art. 29 pkt 2 k.k.s. w zw. z art. 30 § 5 k.k.s. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych opisanych w wykazach dowodów rzeczowych: nr 01 na k. 26 akt sprawy pod pozycjami 1 i 2, 01 na k. 95 akt sprawy pod pozycjami 1-3, oraz w pokwitowaniu nr (...) na k. 135 akt sprawy pod pozycjami 1-3;

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 110 (stu dziesięciu) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz wymierza mu opłatę w kwocie 2000 (dwóch tysięcy) złotych.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił stan faktyczny:

W P. (...) przy ul. (...) znajduje się biuro (...), które zajmuje się pośrednictwem w wynajmowaniu lokali. A. W. złożyła w w/w biurze ofertę wynajmu lokalu użytkowego położonego przy ul. (...) w P. (...) stanowiącego współwłasność małżeństwa A. i J. W.. Do biura (...) zgłosił się G. B. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą (...) G. B. w P., który był zainteresowany najmem lokalu przy ul. (...). W jego imieniu do biura (...) stawił się S. N. (1) wraz z umową najmu lokalu użytkowego podpisaną przez G. B. oraz opatrzoną pieczęcią firmy (...) G. B. w P.. S. N. (1) poinformował, że w lokalu będzie prowadzony salon gier. S. N. (1) wręczył A. W. wydruk z CEIDG G. B. oraz potwierdzenie zarejestrowania podmiotu jako podatnika VAT. Przedstawiciel G. B. nie okazał właścicielce lokalu dokumentów dotyczących automatów. A. W. i J. W. w biurze (...) podpisali umowę dostarczoną przez S. N. (1).

(dowód: zeznania świadka A. W. – zbiór C k. 53-54 v., protokół rozprawy głównej k. 40-41)

Umową najmu lokalu użytkowego zawartą w dniu 1 grudnia 2014 r. A. i J. W. wynajęli G. B. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) ul. (...), (...)-(...) P., NIP: (...), lokal użytkowy o powierzchni ok. 13 m^(2) położony na parterze budynku w P. (...) przy ul. (...). Wynajmujący A. i J. W. oddali najemcy G. B. do używania w/w lokal począwszy od dnia 1 grudnia 2014 r. (§ 2 umowy najmu). Umowa została zawarta na czas nieokreślony począwszy od dnia 1 grudnia 2014 r., z możliwością jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia, ze skutkiem na koniec miesiąca kalendarzowego (§ 3 ust. 1 umowy). Najemca G. B. zobowiązał się do wykorzystywania lokalu wyłącznie na działalność gospodarczą – salon gier (§ 5 umowy najmu).

(dowód: umowa najmu lokalu użytkowego – zbiór A k. 55-57 v.; zeznania świadka A. W. – zbiór C k. 53-54 v., protokół rozprawy głównej k. 40-41)

W lokalu przy ul. (...) w P. (...) G. B. prowadził działalność gospodarczą pod nazwą (...), gdzie udostępniał klientom automaty do gier. W przedmiotowym lokalu – poza umożliwianiem gry na automatach – G. B. nie prowadził żadnej innej działalności.

Automaty znajdujące się w lokalu opatrzone były czerwonymi tabliczkami z nazwiskiem G. B..

W dniu 9 stycznia 2015 r. S. N. (2) rozpoczęła pracę w w/w lokalu. Tego dnia na automatach grały trzy osoby. Dwie z tych osób wypłaciły wygrane w monetach.

(dowód: zeznania świadka S. N. (2) – zbiór C k. 18-18 v., protokół rozprawy głównej k. 39-40; dokumentacja fotograficzna – zbiór A k. 72-77)

Tego samego dnia T. B. (1) przechodząc ul. (...) w P. (...) postanowił wejść do „(...)”, gdzie wrzucił do automatu banknot o nominale 100 zł i rozpoczął prowadzenie gry za stawkę 10. Podczas gry padła wygrana pieniężna, której T. B. (1) nie wypłacił, ponieważ do lokalu weszli funkcjonariusze celni Referatu Dozoru Urzędu Celnego w P. (...), aby skontrolować G. B. w zakresie urządzania i prowadzenia gier na automatach zgodnie z ustawą z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych. Kontroli dokonano w obecności S. N. (2) – pracownika obsługi lokalu przy ul. (...) w P. (...).

Podczas czynności kontrolnych w lokalu stwierdzono dwa urządzenia: (...) bez numeru oraz (...) numer (...) o budowie identycznej jak automaty do gier, które były podłączone do sieci elektrycznej i przygotowane do gry, na ich ekranach wyświetlały się ikony gier oraz symbole identyczne jak w automatach do gier hazardowych. W/w urządzenia nie posiadały oznaczenia z numerem poświadczenia rejestracji oraz numerem zezwolenia na urządzenie i prowadzenie

gier. Obsługująca w lokalu S. N. (2) nie przedstawiła kontrolującemu dokumentacji dotyczącej kontrolowanych urządzeń do gier.

Następnie przeprowadzono eksperyment na urządzeniach o nazwach (...) bez numeru oraz (...) numer (...).

Na górnym ekranie urządzenia o nazwie (...) bez numeru wyświetlona była tabela z wygranymi, a na dolnym ekranie symbole i cyfry występujące w grze (...). U dołu ekranu w polu (...) była wartość 108,60 pozostawiona przez klienta lokalu, który grał na urządzeniu w momencie rozpoczęcia kontroli w lokalu. Poniżej wrzutnika była naklejona kartka w kolorze czerwonym z danymi: „AUTOMAT JEST WŁASNOŚCIĄ: (...) G. B. (...)-(...) P., ul. (...) NIP: (...)”.

W górnej części drugiego z urządzeń była blenda z napisem (...), w której lewym górnym rogu znajdowała się kartka w kolorze czerwonym z informacją: „AUTOMAT JEST WŁASNOŚCIĄ: (...) G. B. (...)-(...) P., ul. (...) NIP: (...)”.

W wyniku przeprowadzonych eksperymentów stwierdzono, że w grach na obu w/w urządzeniach występował element losowości, ponieważ utworzona konfiguracja odwróconych kart i symboli nie była uzależniona od sprawności psychometrycznej grającego, a jedynie od przypadkowego ułożenia się ich w trakcie gry. Gracz nie miał wpływu na uzyskanie punktów w grze, ponieważ było to uzależnione jedynie od urządzenia. Naciskając pole i klawisz z napisem START osoba grająca nie miała wpływu na ułożenie się układu symboli występujących w grze lub układu kart na ekranie, które były zależne tylko od urządzenia. Zatem w grach występował element losowości. W prowadzonych grach padały wygrane rzeczowe w postaci punktów, które umożliwiały grającemu przedłużenie gry bez konieczności wpłaty stawki za udział w grze. Ponadto wygraną rzeczową w postaci punktów można było zamienić na wygraną pieniężną.

W związku z powyższym kontrolowane urządzenia o nazwach (...) bez numeru oraz (...) numer (...) oklejono zamknięciami urzędowymi (...) urzędu celnego w P. (...) i zatrzymano wraz z zawartością za pokwitowaniem jako dowód w sprawie, a następnie przewieziono do magazynu depozytowego Izby Celnej w Ł.

(dowód: zeznania świadka T. B. (2) – zbiór C k. 17-17 v.; protokół kontroli – zbiór A k. 2-4 v; płyta DVD – zbiór A k. 5; dokumentacja fotograficzna – zbiór A k. 6-9; protokół oględzin – zbiór A k. 11-12 v.; protokół zatrzymania rzeczy – zbiór A k. 13-15 v.; pokwitowanie – zbiór A k. 16; zeznania świadka S. N. (2) – protokół rozprawy głównej k. 39-40)

W dniu 10 stycznia 2015 r. S. N. (2) przysła do pracy w lokalu przy ul. (...), gdzie znów znajdowały się automaty.

Klienci grali na automatach, czasem wygrywali pieniądze, częściej przegrywali.

Urządzenia samoczynnie wypłacały wygrane. S. N. (2) nie posiadała żadnych środków pieniężnych, z których mogłaby wypłacać wygrane.

Gdy klienci skarżyli się, że automaty nie działają, to S. N. (2) miała za zadanie zresetować urządzenia, a w razie gdyby to nie pomogło – zadzwonić pod podany jej numer telefonu, co też pracownica czyniła. Wówczas, w trakcie rozmów telefonicznych, właściciel urządzeń nakazywał swojej pracownicy wyprosić klientów i zamknąć lokal; zapowiadał, że przyjedzie na miejsce zrobić porządek, dodać pieniędzy w automatach.

Wraz z S. N. (2) w lokalu przy ul. (...) pracowała w systemie zmianowym M. K..

S. N. (2) regularnie otrzymywała od G. B. wynagrodzenie za wykonaną pracę w umówionej pomiędzy nimi wysokości.

(dowód: zeznania świadka S. N. (2) – zbiór C k. 18-18 v., protokół rozprawy głównej k. 39-40)

W dniu 24 marca 2015 r., po wejściu do lokalu przy ul. (...) w P. (...), funkcjonariusze celni Referatu Dozoru Urzędu Celnego w P. (...) skontrolowali G. B. w zakresie urządzania i prowadzenia gier na automatach zgodnie z ustawą z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych. Kontroli dokonano w obecności M. K. – osoby obsługującej w lokalu przy ul. (...) w P. (...).

Podczas czynności kontrolnych w lokalu stwierdzono trzy urządzenia do gier: (...) bez numeru, (...) bez numeru oraz (...) numer (...) o budowie identycznej jak automaty do gier hazardowych, które były podłączone do sieci elektrycznej i przygotowane do gry. Na ich monitorach wyświetlały się ikony z grami. W/w urządzenia nie posiadały oznaczenia z numerem poświadczenia rejestracji oraz numerem zezwolenia na urządzenie gier na automatach. Ponadto osoba obsługująca lokal M. K. nie przedstawiła kontrolującemu zezwolenia na urządzenie i prowadzenie gier hazardowych, a także decyzji Ministra Finansów rozstrzygającej zgodnie z art. 2 ust. 6 ustawy o grach hazardowych, że gry na urządzeniach nie są grami na automatach w rozumieniu przepisów ustawy.

Następnie przeprowadzono eksperyment na urządzeniach o nazwach (...) bez numeru, (...) bez numeru oraz (...) numer (...).

Z prawej strony górnych ekranów obu urządzeń o nazwach (...) bez numeru znajdował się wrzutnik monet, a poniżej naklejka z napisem: „AUTOMAT JEST WŁASNOŚCIĄ: (...) G. B. (...)-(...) P., ul. (...) NIP: (...)”.

W przedniej górnej części trzeciego z automatów znajdowała się blenda z napisem (...) z naklejoną kartką z napisem „AUTOMAT JEST WŁASNOŚCIĄ: (...) G. B. (...)-(...) P., ul. (...) NIP: (...)”.

W wyniku przeprowadzonych eksperymentów stwierdzono, że w grach na każdym z w/w urządzeń występował element losowości, ponieważ utworzona konfiguracja symboli oraz kart występujących w grze nie była uzależniona od sprawności psychometrycznej grającego, a jedynie od przypadkowego ułożenia się ich w trakcie gry. Gracz nie miał wpływu na uzyskanie punktów w grze, ponieważ było to uzależnione jedynie od urządzenia. Poprzez dotknięcie na ekranie monitora pola z napisami START oraz naciskając klawisz z napisem START osoba grająca nie miała wpływu na ułożenie się symboli, czy ułożenie się kart po ich odwróceniu, czyli występował element losowości. W prowadzonych grach padały wygrane rzeczowe w postaci punktów (uwidocznione w polu VIN), za które grający mógł kontynuować grę bez konieczności wpłaty stawki za udział w grze lub kontynuować grę bez wpłaty środków pieniężnych. Ponadto wygraną rzeczową w postaci punktów można było zamienić na wygraną pieniężną.

W związku z powyższym kontrolowane urządzenia o nazwach (...) bez numeru, (...) bez numeru oraz (...) numer (...) zatrzymano wraz z zawartością jako dowód w sprawie i po oklejeniu zamknięciami urzędowymi typu (...) Urzędu Celnego w P. (...) przewieziono do magazynu depozytowego Izby Celnej w Ł.

(dowód: protokół kontroli – zbiór A k. 68-71; dokumentacja fotograficzna – zbiór A k. 72-77 oraz na płycie CD k. 79; płyta DVD – zbiór A k. 78; protokół zatrzymania rzeczy – zbiór A k. 80-82 v.; pokwitowanie – zbiór A k. 83; protokół oględzin – zbiór A k. 84-85 v.)

W dniu 26 marca 2015 r., po wejściu do lokalu przy ul. (...) w P. (...), funkcjonariusze celni Referatu Dozoru Urzędu Celnego w P. (...) skontrolowali G. B. w zakresie urządzania i prowadzenia gier na automatach zgodnie z ustawą z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych. Kontroli dokonano w obecności S. N. (2) – osoby obsługującej w lokalu przy ul. (...) w P. (...).

Podczas czynności kontrolnych w lokalu stwierdzono trzy urządzenia do gier: (...) nr (...), (...) nr (...) oraz (...) bez numeru o budowie identycznej jak automaty do gier hazardowych, które były podłączone do sieci elektrycznej i przygotowane do gry. Na ich monitorach wyświetlały się ikony z grami. W/w urządzenia nie posiadały oznaczenia z numerem poświadczenia rejestracji oraz numerem zezwolenia na urządzenie gier na automatach. Ponadto osoba obsługująca lokal S. N. (2) nie przedstawiła kontrolującemu zezwolenia na urządzenie i prowadzenie gier hazardowych, a także decyzji Ministra Finansów rozstrzygającej zgodnie z art. 2 ust. 6 ustawy o grach hazardowych, że gry na urządzeniach nie są grami na automatach w rozumieniu przepisów ustawy.

Następnie przeprowadzono eksperyment na urządzeniach o nazwach: (...) nr (...), (...) nr (...) oraz (...) bez numeru.

Z prawej strony górnych ekranów urządzeń o nazwach: (...) nr(...), (...) nr (...) znajdował się wrzutnik monet z przyciskiem zwrotu, poniżej naklejka z napisem: „AUTOMAT JEST WŁASNOŚCIĄ: (...) G. B. (...)-(...) P., ul. (...) NIP: (...)”.

W górnej części trzeciego z automatów znajdował się wycięty i podświetlony napis (...), poniżej znajdowała się blenda z napisem (...) z naklejoną naklejką z prawej strony z napisem: „AUTOMAT JEST WŁASNOŚCIĄ: (...) G. B. (...)- (...) P., ul. (...) NIP: (...)”.

W wyniku przeprowadzonych eksperymentów stwierdzono, że w grach na każdym z w/w urządzeń występował element losowości, ponieważ utworzona konfiguracja kart występujących w grze nie była uzależniona od sprawności psychometrycznej grającego, a jedynie od przypadkowego ułożenia się ich w trakcie gry. Gracz nie miał wpływu na uzyskanie punktów w grze, ponieważ było to uzależnione jedynie od urządzenia. Poprzez dotyknięcie na ekranie monitora pola z napisem START lub naciśnięcie klawisza z napisem START osoba grająca nie miała wpływu na ułożenie się kart po ich odwróceniu, czyli występował element losowości. W prowadzonych grach padały wygrane rzeczowe w postaci punktów (uwidocznione w polu VIN), za które grający mógł kontynuować grę bez konieczności wpłaty stawki za udział w grze lub kontynuować grę bez wpłaty środków pieniężnych. Ponadto wygraną rzeczową w postaci punktów można było zamienić na wygraną pieniężną.

W związku z powyższym kontrolowane urządzenia o nazwach: (...) nr (...), (...) nr (...) oraz (...) bez numeru zatrzymano wraz z zawartością jako dowód w sprawie i po oklejeniu zamknięciami urzędowymi typu (...) Urzędu Celnego w P. (...) przewieziono do magazynu depozytowego Izby Celnej w Ł..

(dowód: protokół kontroli – zbiór A k. 121-124; płyta DVD – zbiór A k. 125; dokumentacja fotograficzna – zbiór A k. 127-131 oraz na płycie CD k. 126; protokół zatrzymania rzeczy – zbiór A k. 132-134 v.; pokwitowanie – zbiór A k. 135; protokół oględzin – zbiór A k. 136-137 v.; zeznania świadka S. N. (2) – protokół rozprawy głównej k. 39-40)

G. B. regularnie uiszczał czynsz najmu w kwocie 1.000 zł na rachunek bankowy A. W..

(dowód: zeznania świadka A. W. – protokół rozprawy głównej k. 40-41; wydruk z rachunku bankowego A. W. – zbiór A k. 65)

G. B. urodził się w dniu (...) r. w P.. Z zawodu jest kierowcą mechanikiem. Bezrobotny, utrzymuje się z zasiłku. Nie ma majątku. Stanu wolnego. Posiada troje pełnoletnich dzieci.

(protokół – zbiór A k. 226)

Był już wielokrotnie karany, a w tym trzynaście razy z art. 107 § 1 k.k.s.

(dowód: informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego – zbiór C k. 239-241)

G. B. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego i odmówił składania wyjaśnień. (wyjaśnienia oskarżonego – zbiór A k. 226)

Sąd ocenił i zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci protokołów: kontroli, zatrzymania rzeczy i oględzin, a także umowy najmu, pokwitowań, dokumentacji fotograficznej oraz nagrań na płytach DVD, jak również zeznań świadków powoduje, że sprawstwo i wina oskarżonego G. B. w zakresie czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia nie budzą żadnych wątpliwości. Sąd bowiem w całości uznał za wiarygodne dokumenty sporządzone przez funkcjonariuszy w ramach procedury kontroli. Brak było jakichkolwiek podstaw uzasadniających konieczność odmówienia wiary treści sporządzonych protokołów. Kontrola przebiegła zgodnie z wymogami uregulowanymi w rozdziale trzecim ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej. Obecne podczas kontroli pracownicy oskarżonego nie zgłosiły żadnych zastrzeżeń. Materiał dowodowy w postaci dokumentów zgromadzonych w toku postępowania przygotowawczego

korespondował z treścią zeznań przesłuchanych w sprawie świadków. W ocenie Sądu zeznania te były logiczne, konsekwentne i spójne. Treść zeznań świadków A. W. i S. N. (2) złożonych w trakcie śledztwa pokrywała się z treścią zeznań złożonych przed Sądem, a nawet została wzbogacona o dodatkowe informacje istotne w sprawie. Wiarygodność treści zawartej umowy najmu została potwierdzona w toku przesłuchania świadka A. W., która wynajęła oskarżonemu lokal przy ul. (...) w P. (...).

Art. 107 § 1 k.k.s., który stanowi, że kto wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia urzęda lub prowadzi grę losową, grę na automacie lub zakład wzajemny, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie.

Czynność sprawcza została w art. 107 § 1 k.k.s. określona jako „urządzenie” lub „prowadzenie” określonych w tym przepisie gier lub zakładów wzajemnych wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia. Zakres pojęcia „urządza” jest szerszy od „prowadzi”, albowiem pod pojęciem „urządzania” należy rozumieć układanie systemu gry czy określanie wysokości wygranych, podobnie jak wynajęcie i przystosowanie lokalu, zatrudnienie i przeszkolenie pracowników, organizowanie gry, itp. Natomiast „prowadzenie” gry jest pojęciem węższym, ograniczonym zazwyczaj do wykonywania bezpośrednich czynności przy grze (tak Kotowski, Kurzępa, Komentarz, 2007, s. 450). Za reprezentowanym tu poglądem wydaje się przemawiać treść przepisów aktualnej ustawy o grach hazardowych, która rozróżnia „prowadzenie działalności w zakresie gier i zakładów” (np. art. 1, 3, 6) oraz „bezpośrednie prowadzenie gry hazardowej” (art. 24 ust. 1 pkt 2). Jak się wydaje określenie „prowadzi” zawarte w treści art. 107 § 1 k.k.s. oznacza właśnie bezpośrednie prowadzenie gry hazardowej. „Urządzenie gry lub zakładu” obejmuje czynności niezbędne do rozpoczęcia określonej działalności (zob. V. Konarska-Wrzošek, T. Oczkowski, J. Skorupka, Prawo i postępowanie karne skarbowe, s. 323). Chodzi zasadniczo o zaprowadzenie czy uruchomienie działalności hazardowej w określonym miejscu, stąd też można zgodzić się z poglądem, że urządzenie gier i zakładów poprzedza czasowo ich „prowadzenie”, to ostatnie bowiem dotyczy działalności już „urządzonej” (zob. P. Kardas, G. Łobuda, T. Razowski, Kodeks karny skarbowy, s. 827). W tym ujęciu „urządzić” grę oznacza mniej więcej tyle, co ją zorganizować, czyli doprowadzić do tego, aby mogła się odbyć. (zob. L. Wilk, J. Zagrodnik, Kodeks karny skarbowy. Komentarz 2014, wyd. 2, LEX)

Warunki urządzania i zasady prowadzenia działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych i gier na automatach określa ustawa z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych.

Zgodnie z art. 3 w/w ustawy, urządzenie i prowadzenie działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych i gier na automatach jest dozwolone wyłącznie na zasadach określonych w ustawie. Stosownie natomiast do treści art. 6 ust. 1 wspomnianej ustawy, działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości oraz gier na automatach może być prowadzona na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry. Działalność w zakresie określonym w ust. 1-3 może być prowadzona wyłącznie w formie spółki akcyjnej lub spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, mającej siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (art. 6 ust. 4 ustawy o grach hazardowych). Również zgodnie z art. 14 ust. 1 omawianej ustawy, urządzenie gier cylindrycznych, gier w karty, w tym turniejów gry pokera, gier w kości oraz gier na automatach jest dozwolone wyłącznie w kasynach gry na zasadach i warunkach określonych w zatwierdzonym regulaminie i udzielonej koncesji lub udzielonym zezwoleniu, a także wynikających z przepisów ustawy.

Art. 2 ust. 1 ustawy o grach hazardowych definiuje gry losowe jako gry o wygrane pieniężne lub rzeczowe, których wynik w szczególności zależy od przypadku, a warunki gry określa regulamin. Grami na automatach są gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych, w tym komputerowych, o wygrane pieniężne lub rzeczowe, w których gra zawiera element losowości (art. 2 ust. 3 ustawy). Wygraną rzeczą w grach na automatach jest również wygrana polegająca na możliwości przedłużania gry bez konieczności wpłaty stawki za udział w grze, a także możliwość rozpoczęcia nowej gry przez wykorzystanie wygranej rzeczowej uzyskanej w poprzedniej grze (art. 2 ust. 4 ustawy). Grami na automatach są także gry na urządzeniach mechanicznych, elektromechanicznych lub elektronicznych, w tym komputerowych, organizowane w celach komercyjnych, w których grający nie ma możliwości uzyskania wygranej pieniężnej lub rzeczowej, ale gra ma charakter losowy (art. 2 ust. 5 ustawy).

W tym miejscu podkreślić należy, że choć nie dokonano – zgodnie z Dyrektywą 98/34/WE – notyfikacji Komisji Europejskiej przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, to ustawa ta nadal obowiązuje w polskim porządku prawnym, bowiem nie dokonano jej uchylecia. Zatem urządzania i zasady prowadzenia działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych i gier na automatach muszą odpowiadać warunkom uregulowanym w tejże ustawie.

Przywołane na wstępie dowody jednoznacznie wskazują, że w toku trzech kontroli prowadzonych przez funkcjonariuszy celnych Referatu Dozoru Urzędu Celnego w P. (...) w lokalu przy ul. (...) w P. (...) ujawniono wstawione za zgodą oskarżonego urządzenia: (...) bez numeru oraz (...) numer (...) (kontrola z dnia 9 stycznia 2015 r.), (...) bez numeru, (...) bez numeru oraz (...) numer (...) (kontrola z dnia 24 marca 2015 r.), (...) nr (...), (...) nr (...) oraz (...) bez numeru (kontrola z dnia 26 marca 2015 r.). Z treści załączonej do akt sprawy umowy najmu oraz zeznań świadka A. W. wynika, że celem, dla którego oskarżony wynajął lokal przy ul. (...) w P. (...) było wyłącznie prowadzenie działalności w postaci salonu gier. Nie budzi wątpliwości, że automaty opisane na wstępie stanowiły własność oskarżonego, gdyż każde z urządzeń zostało zaopatrzone w naklejkę z napisem: „AUTOMAT JEST WŁASNOŚCIĄ: (...) G. B. (...)-(...) P., ul. (...) NIP: (...)”. Z zeznań świadka S. N. (2) wynika, że została zatrudniona przez oskarżonego, aby m.in. zajmować się obsługą urządzeń do gier w razie awarii oraz obsługą klientów, gdy automaty działały poprawnie. Z protokołów kontroli wynika, że w/w urządzenia miały budowę identyczną, jak automaty do gier, co zostało również udokumentowane wykonanymi fotografiami. Bezsprzecznie automaty były podłączone do sieci elektrycznej i przygotowane do gry, bowiem na ich monitorach wyświetlały się ikony z grami. Ponadto z zeznań świadka T. B. (1) wynika, że funkcjonariusze rozpoczęli pierwszą z kontroli w momencie, gdy świadek był w trakcie gry na automacie. Także świadek S. N. (2) zeznała, że klienci na przedmiotowych automatach prowadzili gry kończące się zarówno wygranymi, jak i przegranymi. Podkreślenia wymaga, że przedmiotowe urządzenia nie posiadały oznaczenia z numerem poświadczenia rejestracji oraz numerem zezwolenia na urządzenie gier na automatach. Co więcej, osoby obsługujące lokal nie przedstawiły kontrolującemu zezwolenia na urządzenie i prowadzenie gier hazardowych, ani też decyzji Ministra Finansów rozstrzygającej zgodnie z art. 2 ust. 6 ustawy o grach hazardowych, że gry na urządzeniach nie są grami na automatach w rozumieniu przepisów ustawy. Oskarżony G. B. prowadził zatem działalność w zakresie gier na automatach nie posiadając stosownej koncesji na prowadzenie kasyna gry, które urządził w ramach jednoosobowej działalności gospodarczej, a nie w formie spółki akcyjnej lub z ograniczoną odpowiedzialnością. Przeprowadzone przez funkcjonariuszy celnych Referatu Dozoru Urzędu Celnego w P. (...) eksperymenty wskazują, że w grach na w/w urządzeniach występował element losowości, ponieważ utworzona konfiguracja odwróconych kart i symboli nie była uzależniona od sprawności psychometrycznej grającego, a jedynie od przypadkowego ułożenia się ich w trakcie gry. Gracz nie miał wpływu na uzyskanie punktów w grze, ponieważ było to uzależnione jedynie od urządzenia. W prowadzonych grach padały wygrane rzeczowe w postaci punktów, które umożliwiały grającemu przedłużenie gry bez konieczności wpłaty stawki za udział w grze. Ponadto wygraną rzeczową w postaci punktów można było zamienić na wygraną pieniężną.

Stwierdzić zatem należy, że oskarżony G. B. swoim działaniem wyczerpał znamiona przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s. w związku z art. 6 § 2 k.k.s, bowiem w okresach: od dnia 1 grudnia 2014 r. do dnia 9 stycznia 2015 r., nie wcześniej niż od dnia 9 stycznia 2015 r. do dnia 24 marca 2015 r. oraz nie wcześniej niż od dnia 24 marca 2015 r. do 26 marca 2015 r., a zatem w krótkich odstępach czasu i działając ze z góry powziętym zamiarem, urządzał i prowadził w lokalu przy ul. (...) w P. (...) gry na automatach o nazwach odpowiednio: (...) nr (...) oraz (...) bez numeru, (...) nr (...), (...) bez numeru oraz (...) bez numeru, (...) nr (...), (...) nr (...) oraz (...) bez numeru, wbrew art. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych.

Wymierzając karę Sąd kierował się dyrektywami art. 12 § 1 i 2 k.k.s. oraz art. 13 § 1 i 2 k.k.s.

Po stronie okoliczności obciążających oskarżonego Sąd uwzględnił jego uprzednią wielokrotną karalność. Wskazać należy, że Sąd negatywnie ocenia sposób zachowania się oskarżonego, który na krótko po zabranii przez funkcjonariuszy celnych automatów do gier wstawił do lokalu przy ul. (...) w P. (...) kolejne, podobne urządzenia nieodpowiadające warunkom ustawy o grach hazardowych. Świadek S. N. (2) zeznała bowiem, że po przyjściu do pracy

dnia następnego po przeprowadzonej kontroli natknęła się na automaty do gier w wynajmowanym pomieszczeniu, choć dnia poprzedniego urządzenia zostały przez celników zatrzymane i przewiezione do magazynu depozytowego.

Wymierzona oskarżonemu G. B. kara grzywny w wysokości 200 stawek dziennych jest w ocenie Sądu adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego oraz społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają zostać osiągnięte w stosunku do sprawcy, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzona kara uwzględnia w szczególności rodzaj i rozmiar ujemnych następstw czynu zabronionego, rodzaj i stopień naruszenia ciężącego na sprawcy obowiązku finansowego, jego motywację i sposób zachowania się, właściwości i warunki osobiste oraz sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie się po jego popełnieniu.

Wskazać należy, że zarzucany oskarżonemu czyn podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3, albo obu tym karom łącznie. Orzeczonego wymiar stawek dziennych w ilości 200 w żadnym razie nie może być uznany za nadmiernie surowy. Ustalając zaś wysokość stawki dziennej w kwocie 100 zł Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego jakoby utrzymywał się tylko z zasiłku dla bezrobotnych i nie miał żadnego majątku. W trakcie trwania przestępczego procederu oskarżony był w stanie uiszczać na rzecz wynajmującej mu lokal A. W. kwotę comiesięcznego czynszu w wysokości 1.000 zł oraz stosowne płace na rzecz dwóch pracowników, które zatrudniał. Stwierdzić zatem należy, że prowadzona przez niego działalność gospodarcza musiała być zatem intratnym przedsięwzięciem skoro pozwalała mu na w/w comiesięczne wydatki w kwocie co najmniej 3.000 zł. Oskarżony był również w stanie z dnia na dzień zakupić kolejne automaty, gdy dotychczasowe zostały zajęte przez funkcjonariuszu celnych. Z pewnością zatem G. B. posiada środki pieniężne, które będzie mógł przeznaczyć na zapłatę wymierzonej mu grzywny. Tym bardziej, że oskarżony nie posiada żadnych osób będących na jego utrzymaniu, a jako 52-letni mężczyzna jest w stanie uzyskiwać miesięczny dochód z tytułu legalnego zatrudnienia bądź też własnej legalnej działalności w kwocie co najmniej 2.000 zł. Ustalając stawkę dzienną Sąd wziął również pod uwagę dyrektywę uregulowaną w art. 23 § 3 k.k.s., a wskazującą, że stawka dzienna nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani też przekraczać jej czterystukrotności. Biorąc pod uwagę, że minimalne wynagrodzenia kształtuje się w chwili obecnej na kwotę 1.850 zł brutto, to widełki stawki dziennej wynoszą od ok. 61,67 zł do 24.666,67 zł. Kwotą 100 zł mieści się w w/w widełkach.

Uwzględniając zatem wysokość minimalnego wynagrodzenia w chwili orzekania, sytuację majątkową oskarżonego i jego możliwości płatnicze, Sąd uznał, że wykonanie przez oskarżonego orzeczonej kary grzywny jest realne.

Z uwagi na fakt, że automaty (...) bez numeru, (...) numer (...), (...) bez numeru, (...) bez numeru, (...) numer (...), (...) nr (...), (...) nr (...), oraz (...) bez numeru służyły do popełnienia przestępstwa skarbowego Sąd orzekł ich przepadek.

O kosztach Sąd orzekł zgodnie z art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 627 k.p.k. O opłacie Sąd orzekł zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.